

**МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРОДОВОЛЬСТВА УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ
У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ**

**Тези доповідей
державної студентської наукової конференції**

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ»**

20–21 березня 2014 року

**Біла Церква
2014**

Даниленко А.С., академік НААН, ректор, голова оргкомітету;
Новак В.П., д-р біол. наук, перший проректор, проректор
з навчально-методичної та виховної роботи;
Сахнюк В.В., д-р вет. наук, проректор з наукової та інноваційної
діяльності, заступник голови оргкомітету;
Хахула Л.П., канд. пед. наук, начальник відділу навчально-
методичної та виховної роботи;
Земський Ю.С., д-р іст. наук, декан факультету права та лінгвістики;
Олешко О.Г., канд. с.-г. наук, голова НТТМ університету;
Терещук М.М., ст. викладач, координатор НТТМ факультету;
Сокольська М.О., зав. редакційно-видавничого відділу,
відповідальний секретар;
Царенко Т.М., канд. вет. наук, начальник відділу науково-дослідної
та інноваційної діяльності;
Білан А.В., канд. вет. наук, директор наукової бібліотеки.

Актуальні проблеми законодавства України: тези доповідей державної студентської наукової конференції. – Біла Церква, 2014. – 32 с.

У збірнику висвітлені дослідження студентів нормативно-правового забезпечення економічного розвитку України, його проблеми та шляхи вирішення.

УДК 347–043.86

БЕРЕЗЕНКО В.В., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **ЄФРЕМОВА І.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

berezenko.00@mail.ru

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Сучасний стан функціонування та розвитку суспільних відносин в Україні характеризується стрімкими перетвореннями та змінами, які, в свою чергу, потребують формального закріплення та нормативного-правового регулювання на законодавчому рівні. Процес подальшого вдосконалення системи законодавства України має бути спрямований на удосконалення механізму правового регулювання найважливіших сфер життєдіяльності суспільства та держави, зокрема наповнення змістом основ демократичної правової державності, вдосконалення функціонування демократичних інститутів публічної влади, модернізацію систем соціального забезпечення, освіти, охорони здоров'я тощо.

Крім того, сучасне цивільне законодавство потребує суттєвого допрацювання у зв'язку з необхідністю приведення норм українського законодавства в цілому до європейських стандартів.

Важливим завданням цивільного права на сучасному етапі розвитку суспільства є дослідження теоретично-правових основ подальшого розвитку цивільного законодавства України на підґрунті європейських уявлень про приватне право, що базуються на рецепції римського права, які є першоджерелом більшості європейських кодифікацій, із коригуванням відповідно до вітчизняних уявлень про окремі правові інститути.

Основні проблеми, які виникають в процесі застосування норм цивільного законодавства, наступні:

– співвідношення норм чинного Цивільного та Господарського кодексів між собою. З моменту набрання чинності цими кодексами точиться гостра дискусія між вченими щодо доцільності існування в правовій системі нашої держави двох кодексів, предмети правового регулювання яких значною мірою збігаються;

– серед галузевих проблем актуальною є проблема більш детального регулювання особистих немайнових прав, які є предметом цивільно-правової охорони. Зокрема, це стосується права на життя (в т.ч. проблема евтаназії), права на здоров'я (право на інформацію щодо свого здоров'я, заборона незаконного проведення дослідів над людиною), права на інформацію тощо.

На шляху реформування цивільно-правової політики існує безліч «білих плям», і перша з них полягає у відсутності її наукового забезпечення.

УДК 34(477)(094):613.8

ФЕДОРЧУК Ю.Ю., студент 2 курсу

Науковий керівник – **ЄФРЕМОВА І.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

yura.fedor4ukbc@gmail.com

ЗАКОНОДАВСТВО І НОРМАТИВНІ АКТИ УКРАЇНИ ЩОДО ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Окремого законодавства про сприяння здоровому способу життя в Україні немає. Відповідні правові норми щодо цього містяться у нормативно-правових актах, які

належать до різних галузей законодавства. У зв'язку з цим, постає необхідність провести комплексний аналіз законодавчо-нормативного забезпечення сприяння впровадженню здорового способу життя в Україні.

Нормативно-правові та урядові документи можна умовно поділити на дві категорії:

1. Міжнародні договори, правові та рекомендаційні акти.

2. Нормативно-правові та урядові документи України, що стосуються загальних питань державної політики щодо збереження здоров'я, зокрема з питань ЗСЖ в Україні.

Нормативно-правова база України з питань здорового способу життя адаптована до світових стандартів. Підтвердженням є: Закон України "Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення" – від 2005 року). Схвалено Концепцію Загальнодержавної цільової соціальної програми "Здорова нація" на 2009–2013 роки. Закон України "Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення окремих положень про обмеження місць куріння тютюнових виробів" від грудня 2012 року, затверджена Міжгалузева комплексна програма "Здоров'я нації" на 2002–2011 роки.

Основою законодавства щодо ЗСЖ, передусім, є Конституція України. Статтею 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визначаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Згідно зі статтею 49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу.

Задекларовані в Конституції заходи й завдання часто надто загальні, що не дає можливості визначити надалі ступінь досягнення цілей, результативність або ефективність політики. Не сформульовані конкретні критерії, показники, характеристики, за якими можна оцінити ступінь забезпечення здорового способу життя. Через це державна політика з питань забезпечення здорового способу життя в Україні часто є нерезультативною.

УДК 340.132.6:371.623.5(477)

ЯЦЮРИК А.О., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **НАСТІНА О.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

СТАНОВЛЕННЯ ЮРИДИЧНИХ КЛІНІК В УКРАЇНІ

Кожна людина на землі має право на життя, на свободу, на щасливе майбутнє, навчання, почуття і т.д. І як стає прикро, коли це право незаконно і неприпустимо порушують, обмежують чи навіть забирають. Неможливо спокійно на це дивитися, хочеться простягнути руку допомоги такій людині. Визначний філософ Вольтер писав: «Втратити свободу може лише той, хто не вмів її захищати». Це дійсно вірні слова, які стисло передають зміст нашої діяльності.

В юридичній клініці Білоцерківського національного аграрного університету «Право і практика» ми абсолютно безкоштовно намагаємось дати надію кожному, хто звертається в клініку. Саме за життя в людини можуть відібрати шматочок права, ніби це якийсь звичайний солодкий пиріг або лист паперу. І в такій ситуації тільки справжній фахівець права може стати захисником кожної людини, якій потрібна порада, вказівка, навіть добре слово, що можливо заспокоїть і підбадьорить її.

Розвиток клінічної юридичної освіти в США прискорився в 60-ті роки минулого століття, коли приватні фонди почали стимулювати розвиток клінік на вирішення подвійної проблеми, а саме: надання необхідної юридичної допомоги малозабезпеченим клієнтам і водночас розвиток необхідних професійних навичок у студентів.

В умовах командно-адміністративної системи, що існувала в Радянському Союзі, клінічна юридична освіта не набула і не могла набути скільки-небудь широкого застосування, а зарубіжний досвід із цих питань для радянських учених-юристів і практиків був недоступний.

Повернення до питання організації юридичної клінічної освіти в пострадянських країнах, у тому числі і в Україні, сталося в 1993-1997 роках з ініціативи юристів, які дістали можливість вивчити досвід викладання юридичних наук у зарубіжних країнах. Адже «юридична клініка» – це структура, інтегрована в навчальний процес юридичного вузу, з метою набуття студентами старших курсів практичних навичок юриста.

Перші юридичні клініки на Україні створювались, як правило, при юридичних ВНЗ за участю молодіжних студентських та інших громадських організацій у 1996-1999 роках у Донецьку, Києві, Львові, Одесі, Ужгороді, Бердянську, Сімферополі, Луцьку.

На сьогодні в Україні налічується понад 40 юридичних клінік, серед них чинне місце посідає юридична клініка Білоцерківського національного аграрного університету «Право і практика», які ми, всі її вихованці, цінуємо і поважаємо.

УДК 349.417/.418(477)(094.4)

ФЕДОРЕНКО О.О., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **НАСТІНА О.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО КАДАСТРУ

Сучасний державний земельний кадастр України характеризується значною кількістю проблем, що пов'язані із невизначеністю правового статусу земельно-кадастрових відомостей та порядку ведення кадастру, недостатньою достовірністю та повнотою існуючої земельно-кадастрової інформації, майже повною відсутністю реєстраційних даних щодо обмежень у використанні земель, недостатньою автоматизацією та інформатизацією кадастрово-облікових процедур, відсутністю документального статусу в електронних кадастрових даних тощо. Нині на часі забезпечення прозорості реєстрації прав на землю у вказаному напрямку.

Закон «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» визнає всі права на земельні ділянки, які були зареєстровані до 1 січня 2013 р. навіть у разі відсутності їх державної реєстрації, передбаченої цим Законом, за умов, якщо реєстрація прав була проведена відповідно до законодавства, що діяло на момент їх виникнення або якщо на момент виникнення прав діяло законодавство, що не передбачало обов'язкової реєстрації таких прав.

Згідно зі ст. 19 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень», державна реєстрація прав проводиться на підставі:

1) договорів, укладених у порядку, встановленому законом; 2) свідоцтв про право власності на нерухоме майно, виданих відповідно до вимог цього Закону; 3) державних актів на право власності або постійного користування на земельну ділянку у випадках, встановлених законом; 4) рішень судів, що набрали законної сили тощо. Відповідно до ст. 18 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» фізичним та юридичним особам у разі безоплатної передачі їм земельної ділянки із земель державної чи комунальної власності за рішеннями органів державної влади, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування за здійснення державної реєстрації прав на нерухоме майно видається свідоцтво про право власності на нерухоме майно.

На думку багатьох експертів, сформована в Україні система ведення земельного кадастру містить у собі значні корупційні ризики, які переважно пов'язуються із делегуванням функцій ведення державного реєстру земель господарюючому суб'єкту, непрозорістю адміністративних процедур виготовлення та державної реєстрації правовстановлювальних документів на земельні ділянки тощо.

УДК 305–055.2

БОНДАР Н.В., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **НАСТІНА О.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ГЕНДЕРНИХ ПРАВ ЖІНОК

Проблеми гендерної рівності є надзвичайно актуальними для всього світу та для України зокрема. Аналіз ситуації 2013 р. порівняно із 2012, 2011 та 2010 роками дає підстави для висновку про продовження збереження загального соціально-політичного контексту і про незначні кроки, зроблені в напрямі інституалізації гендерної політики, а також про посилення антигендерних рухів, які знаходять підтримку з боку депутатів різних рівнів.

На сьогодні в державі активізуються антигендерні рухи різних громадських об'єднань. Такими є Український жіночий фонд, Музей історії жіночого та гендерного рухів, Західноукраїнський центр «Жіночі перспективи», МЖПЦ «Ла Страда – Україна», Інформаційно-консультаційний жіночий центр, Жіночий Консорціум України, МГО «Школа рівних можливостей», «Успішна жінка» та інші.

Представленість жінок на вищих щаблях влади та посадах, на яких приймаються рішення, залишається дуже низькою. Статистика не змінилась порівняно із попереднім роком. Виборчий процес 2012 р. не став винятком в цьому ряді. Якщо в 2002 р. кількість кандидаток у депутати по мажоритарних округах була 456 і аж ніяк не відповідала європейським прагненням народу та деклараціям влади, то в 2012 р. зареєстровано на 67 жінок менше, ніж десять років тому, тобто 389 жінок на 2720 чоловіків.

У напрямку правових засобів захисту гендерних прав жінок на рівні виконавчої влади першочерговими визнають: необхідність налагодити систему обов'язкової гендерної освіти для державних службовців усіх рівнів та включити питання по Закону «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» до обов'язкових під час атестації для державних службовців усіх рівнів.

Пропонується здійснювати постійний моніторинг виконання Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків», обов'язкову гендерно-правову експертизу нормативно-правових актів та проектів законів, що подаються усіма суб'єктами законодавчої ініціативи. Важливо прийняти Державну програму сприяння впровадженню гендерної рівності в українському суспільстві на 2013–2016 рр. Також розглядається потреба у створенні рубрики «Гендерна політика» на сайтах усіх органів виконавчої влади та постійного інформування про стан виконання Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків». На часі є проведення гендерної експертизи відомчих нормативно-правових актів та приведення їх у разі необхідності у відповідність до Конституції України та Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків».

УДК 342.72/.73:004.65

КОВАЛЬЧУК Д.В., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **НАСТІНА О.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Конституційним правом кожного громадянина України є недопущення збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації без його згоди. Держава гарантує захист персональних даних, а володілець особисто несе відповідальність за захист тих даних, які він утримує в базі даних. Персональні дані, крім знеособлених, є інформацією з обмеженим доступом. Постають такі проблеми, як незаконний збір і обробка даних, а також використання інформації про особу як товару.

До поняття «персональні дані» входить необмежений перелік інформації, який можна доповнювати щодня. Виходячи з поняття, визначеного в Законі України «Про захист персональних даних», персональні дані – це відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована.

Найголовніша проблема сьогодення в сфері цих даних полягає у тому, що інформація про особу стає товаром. На жаль, слід констатувати той факт, що нерідко наші дані, які зібрані законним шляхом, потрапляють в руки шахраїв. Це може статись будь-яким способом, чи то несанкціонований доступ до баз даних, чи то незаконне їх використання з метою наживи.

Особа, як суб'єкт персональних даних, повинна знати, як і де використовуються дані про неї. Інтернет-простір, сучасне джерело різноманітної інформації знає ледве не про кожну людину, але разом з тим, вона не завжди отримана законним шляхом. За даними Української асоціації захисту персональних даних, зі 100 найбільш рейтингових сайтів України тільки 20 попереджають своїх відвідувачів, що їх персональні дані збираються і будуть надалі використовуватися.

Бази персональних даних безумовно потрібні в сучасному суспільстві, але разом з тим потребують належного захисту.

Україна як держава, що проголосила курс на євроінтеграцію, має забезпечити правові механізми захисту персональних даних, що відповідають сучасним міжнародним стандартам. Приведення правових норм вітчизняного законодавства у

відповідність із міжнародними стандартами є передумовою для створення та існування дієвої, а найголовніше безпечної системи державного регулювання у сфері захисту персональних даних.

З 1 січня 2014 року вступили в дію зміни, внесені до Закону України «Про захист персональних даних». До цього Закону внесені положення про заборону обробки персональних даних, які стосуються біометричних та генетичних даних. Важливим також є закріплення в новій версії Закону положення про дозвіл обробляти персональні дані для журналістських та творчих цілей.

УДК 346.62:336.74

ЧУБКО Я.С., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **МАЛОВІЧКО І.В.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГРИВНІ

Гривня – національна валюта України. Відповідно до Указу Президента України та статей 99 і 102 Конституції України протягом 2–16 вересня 1996 року в Україні була проведена грошова реформа. В обіг введено національну валюту України гривню та її соту частку - копійку. Літерний код валюти - УАН, цифровий код - 980, скорочена назва - *грн*. Емісійний інститут - Національний банк України .

Початок грошової реформи в Україні пов'язують із виданням Указу Президента України "Про реформу грошової системи України" від 7 листопада 1992р. №549/92, який базувався на положеннях Декларації про державний суверенітет України щодо впровадження своєї грошової одиниці та Закону України "Про економічну самостійність України" (ст. 6). Згідно з Указом починаючи з 23-ї години 12 листопада 1992 р. було припинено функціонування рубля у грошовому обігові на території України. Єдиним законним засобом платежу на території України став український карбованець, якого в готівковому обігу представляв купон Національного банку України.

Відповідно до Указу Президента України "Про грошову реформу в Україні" від 25 серпня 1996 р. гривня була випущена в обіг у вигляді банкнот номінальною вартістю 1, 2, 5, 10 і 20 гривень зразка 1992 р., а також номінальною вартістю 1, 50 і 100 гривень зразка 1994 р. Реформа проводилася з 2 до 16 вересня 1996 р. За встановленим курсом 1,76 грн. / 1 дол., було перераховано у гривні ціни, тарифи, заробітну плату, стипендії, пенсії, кошти на рахунках підприємств, вклади громадян. Карбованцеві вклади населення було перераховано у гривні за курсом 100 000 карбованців за одну гривню без будь-яких обмежень і конфіскацій із вільним їх використанням у гривнях.

Впродовж 15 днів – від 2 до 16 вересня 1996 року - в готівковому обігу одночасно вільно використовувалися як гривні, так і карбованці з поступовим вилученням останніх. Після 16 вересня 1996 року приймання карбованців в усі види платежів було припинено, і єдиним законним засобом платежу на території України з цього моменту стала гривня.

Гроші існують у вигляді готівки (грошові знаки) або у безготівковій формі (записи на рахунках у банках). Грошові знаки випускаються у вигляді банкнот і

монет, що мають зазначену на них номінальну вартість. Вони обертаються через відповідні платіжні системи, що узаконені на території держави. Обробка та передача в межах України електронних та паперових документів на переказ, документів за операціями із застосуванням спеціальних платіжних засобів та документів на відкликання можуть здійснюватися за допомогою як внутрішньодержавних, так і міжнародних платіжних систем, що діють в Україні.

Загальні засади функціонування платіжних систем в Україні, відносини у сфері переказу грошей регулюються Конституцією України, законами України "Про Національний банк України", "Про банки і банківську діяльність", "Про зв'язок", "Про платіжні системи та переказ грошей в Україні", іншими актами законодавства України та нормативно-правовими актами НБУ, а також Уніфікованими правилами та звичаями для документарних акредитивів Міжнародної торгової палати, Уніфікованими правилами з інкасо Міжнародної торгової палати, Уніфікованими правилами по договірних гарантіях Міжнародної торгової палати та іншими міжнародно-правовими актами.

УДК 614.253.83(477)

КАВКА О.О., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **МАЛОВІЧКО І.В.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ПАЦІЄНТІВ В УКРАЇНІ

Права кожного на охорону здоров'я визначаються статтею 6 Основ законодавства України про охорону здоров'я (далі – Основи).

Ці права включають, зокрема, життєвий рівень (їжу, одяг, житло, медичний догляд та соціальне обслуговування і забезпечення), який є необхідним для підтримання здоров'я людини; безпечне для життя і здоров'я навколишнє природне середовище; санітарно-епідемічне благополуччя території і населеного пункту, де він проживає; безпечні і здорові умови праці, навчання, побуту та відпочинку.

Законодавство України досить часто використовує термін "пацієнт", хоча й не містить його визначення.

Разом з цим, проаналізувавши чинне законодавство України, можна дійти висновку, що пацієнт – це особа, яка, незалежно від стану здоров'я, звернулася до закладу охорони здоров'я або медичного працівника за наданням медико-санітарної допомоги.

Так, найбільш широкий перелік прав пацієнтів визначається Основами. До таких прав належать, зокрема:

- право на вільний вибір лікаря;
- право на отримання достовірної і повної інформації про стан свого здоров'я;
- право на інформовану згоду щодо застосування методів діагностики, профілактики та лікування та право відмовитись від лікування;
- право на таємницю про стан свого здоров'я, факт звернення за медичною допомогою, діагноз, а також про відомості, одержані за його медичного обстеження;
- право пацієнта, який перебуває на стаціонарному лікуванні в закладі охорони здоров'я, на допуск до нього інших медичних працівників, членів сім'ї, опікуна,

піклувальника, нотаріуса та адвоката, а також священнослужителя для відправлення богослужіння та релігійного обряду та багато інших прав.

При цьому обов'язки у пацієнтів прямо не визначаються, а впливають із прав лікаря.

Таким чином, до обов'язків пацієнтів можна віднести:

- обов'язок виконання медичних приписів лікаря;
- обов'язок виконання правил внутрішнього розпорядку закладу охорони здоров'я;
- записатись попередньо в інформаційному центрі або у адміністратора для проведення консультацій спеціалістів або виконання досліджень;
- пацієнт зобов'язується надавати лікарям повну інформацію щодо попередніх захворювань, госпіталізацій та інших питань стосовно стану здоров'я;
- пацієнт зобов'язується додержуватись правил перебування у закладі, плану лікування, виконувати рекомендації і призначення лікаря (за винятком хворих, у яких є порушення свідомості і (або) розумової діяльності) тощо.

Проаналізувавши Основи законодавства України про охорону здоров'я, які визначають правові, організаційні, економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні, регулюють суспільні відносини у цій галузі, можна дійти висновку, що чинне законодавство містить прогалину в частині чіткого визначення прав пацієнтів у разі звернення за медичною допомогою та його обов'язків. Наразі постала необхідність систематизації прав пацієнтів та окреслення їх основних обов'язків.

УДК 346.543:351.76:659.1

ЛЯЩЕНКО К.М., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **МАЛОВІЧКО І.В.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ СУСПІЛЬНОЇ МОРАЛІ В РЕКЛАМІ

Виходячи з поняття, визначеного в Законі України «Про рекламу», реклама – інформація про особу чи товар, розповсюджена в будь-якій формі та в будь-який спосіб і призначена сформулювати або підтримати обізнаність споживачів реклами та їх інтерес щодо таких особи чи товару.

Реклама є складним і суперечливим поняттям. З одного боку, її вплив на економіку є сприятливим, оскільки вона сприяє росту економіки, числа робочих місць, підтримує конкуренцію, а також інформує споживачів і розширює ринки для нових товарів. З іншого боку, вона призводить до виснаження ресурсів, монополізації, може створювати бар'єри для вступу на ринок, протидіяти конкуренції, у чому виявляються негативні властивості реклами.

Суть соціальної реклами – просувати високу мораль та принципи, добрі традиції та цінності, дбайливе ставлення до природи, здоровий спосіб життя, екологічну та особисту безпеку; боротися з алкоголізмом, наркоманією, тютюнопалінням, насильством та жорстокістю у родині; відвертати дітей та підлітків від негативних шкідливих звичок, утверджувати гармонію людського співжиття, що пов'язане зі зміною моделі людської поведінки.

Найголовніша проблема сьогодення на телебаченні це недобросовісна реклама. Щоразу, коли в рекламі використовується інформація, яка або містить неповні відомості про рекламований товар (створюючи враження про деякі переваги, яких товар насправді не має), або відомості, які є достовірними тільки за наявності додаткових умов, не зазначених у рекламі, можна говорити про недобросовісну рекламу.

Реклама безумовно потрібна в сучасному суспільстві, але разом з тим потребує належного контролю, в інакшому разі, порушуються законні інтереси мільйона громадян, а притягнення до відповідальності, стає вкрай важким.

Україна як держава, що проголосила курс на євроінтеграцію, має забезпечити правові механізми захисту від недобросовісної реклами, що відповідають сучасним міжнародним стандартам. Слід враховувати міжнародне законодавство, зокрема, Міжнародний кодекс рекламної практики від 02.12.1986 р., Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи „Про принципи телевізійної реклами” від 23 лютого 1984 р.

На жаль, система державного управління рекламною діяльністю на сьогодні відсутня. Вимагає також значної активізації діяльність органів рекламного саморегулювання.

УДК 346.548:364.2

КРИВОРУЧКО І.В., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **КУЗЬМЕНКО Я.П.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ПОНЯТТЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ТА СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ

В Україні поняття "соціальний захист" почали широко вживати лише на етапі переходу до ринку і як його атрибут, хоча в тій чи іншій формі соціальний захист завжди був притаманний українському суспільству.

Багато людей ще й нині не сприймають термін "соціальний захист" щодо населення загалом, вважаючи, що він стосується лише найнужденніших, або, як часто нині висловлюються, незахищених верств населення. Дедалі частіше соціальний захист передбачає комплекс заходів, спрямованих на створення безпечного соціального середовища людини.

Зокрема, у ст. 46 Конституції України проголошується, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також: у старості та інших випадках, передбачених законом [1].

Соціальний захист – це комплекс організаційно-правових та економічних заходів, спрямованих на захист добробуту кожного члена суспільства в конкретних економічних умовах. Організаційно-правові заходи передбачають створення інститутів соціального захисту і законів, які повинні керувати їх діяльністю, економічні формування механізмів перерозподілу доходів, тобто стягнення податків та інших платежів і трансфертів. Отже, з позицій економіки соціальний захист – це правила перерозподілу суспільного багатства на користь людей, які тимчасово чи постійно потребують особливої підтримки з боку суспільства: від багатих до бідних, від здорових до хворих, від молодих до літніх [3].

Результатом цих заходів є стан захищеності (або безпека) людини, особи. Зазвичай розглядають соціальну безпеку не лише окремої особи, а й суспільства загалом. Вона є складовою національної безпеки, що визначає стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства й держави від внутрішніх і зовнішніх загроз, а також від загрози соціальним інтересам [4].

Зазначимо, що матеріальний добробут не є самоціллю, а лише передумовою створення соціального добробуту – таких умов життя, в яких людина добре почувається, може фізично й розумово розвиватися. Отже, кінцевою метою соціального захисту є надання кожному члену суспільства незалежно від соціального походження, національної або расової приналежності можливості вільно розвиватися, реалізовувати свої здібності.

Якщо звернутися до ст. 24 Конституції України, яка проголошує, що не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичними, релігійними та іншими переконаннями, за статтю, етнічним та соціальним походженням, майновим станом, місцем проживання, мовними та іншими ознаками, стає зрозуміло, що соціальний захист є одним з інститутів, який забезпечує права і свободи громадян. Зокрема, соціальний захист забезпечує рівність прав чоловіка і жінки через матеріальну підтримку материнства, включаючи надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям [1].

З поняттям соціальної безпеки як складової національної безпеки узгоджується також інша мета соціального захисту – підтримання стабільності у суспільстві, тобто попередження соціальної напруженості, що виникає у зв'язку з майновою, расовою, культурною, соціальною нерівністю, виявляється у страйках, актах громадянської непокорі, сутичках між окремими групами населення.

Соціальний захист є поняттям значно вужчим, ніж соціальна політика. Сфера дії соціального захисту обмежується безпосередньо сім'єю та особою, їхнім добробутом. Проте кінцева мета і соціального захисту, і соціальної політики практично одна.

Заходи соціального захисту мають подвійну спрямованість. В одних випадках вони покликані надавати пасивну підтримку тим членам суспільства, які з певних причин опинились у скрутному становищі. Пасивна підтримка надається у вигляді соціальної допомоги – допомоги суспільства особі або сім'ї, яка не має достатніх засобів існування. Соціальна допомога по суті є адресною, адже вона надається лише тим, хто її потребує. Через соціальну допомогу соціальний захист виконує лікувальну, реабілітаційну функцію, яка полягає в тому, щоб допомогти людям, які потрапили у скрутну життєву ситуацію, зубожіли, вийти з цього стану і не опинитися на узбіччі суспільства [5].

Водночас ще важливішими є заходи, спрямовані на запобігання ситуаціям, що загрожують добробуту людини, на стимулювання активності особи. Соціальний захист виконує превентивну, запобіжну функцію, захищаючи особу та її сім'ю від втрати доходу, що пов'язано з безробіттям, старінням, хворобою або смертю, і поліпшення добробуту сім'ї через соціальні служби та за рахунок грошової допомоги на виховання дітей. Система соціального захисту включає соціальне страхування, програми зайнятості, охорони здоров'я тощо.

Отже, соціальний захист передбачає як пасивні, так і активні засоби підтримки доходів. Пасивними заходами є соціальна допомога, активними – соціальне страхування (тобто забезпечення доходів на випадок втрати працездатності чи

роботи), лікування і профілактика хвороб, сприяння здобуттю освіти й підвищенню кваліфікації.

Термін "соціальний захист" вживається лише кілька років. Він замінив термін "соціальне забезпечення", який зберігає право на існування, проте характеризує дещо вужче поняття, ніж соціальний захист. Соціальне забезпечення є складовою системи соціального захисту і виконує функцію накопичення та розподілу коштів соціального захисту, призначених для соціальної допомоги, виплат по соціальному страхуванню та ін. [2].

Соціальне забезпечення включає пенсії та різні види допомоги (по тимчасовій втраті працездатності, по вагітності й пологах, по догляду за дитиною до 3 років, по догляду за хворою дитиною, на поховання, допомогу непрацездатним особам, дохід яких менший від встановленої межі малозабезпеченості, тощо).

Соціальне забезпечення передбачає також подання допомоги в натуральному вигляді (обслуговування інвалідів, людей похилого віку у спеціалізованих установах – будинках-інтернатах і вдома). За радянських часів всі соціальні виплати здійснювала виключно держава.

Тому під соціальним забезпеченням розуміють переважно державне соціальне забезпечення, тобто яке здійснюють державні органи. Отже, соціальне забезпечення — це заходи матеріальної підтримки особи та сім'ї з боку держави.

Список літератури

1. Конституція України. Закон "Про внесення змін до Конституції України" № 2222-IV від 08.12.2004}: прийнята на п'ятій сесії Верхов. Ради України 28 черв. 1996 р. – К. : Велес, 2005. – 17 с. – (Серія видань "Офіційний документ").
2. Борецька Н.П. Соціальний захист населення на сучасному етапі: стан і проблеми. – Донецьк, 2001.
3. Сирота І.М. Право соціального забезпечення в Україні. – Х., 2001.
4. Сташків Б. Суб'єкти правовідносин у сфері соціального забезпечення // Право України. – 2003. – № 2. – С. 39–44.
5. Ярошенко І.С. Історичний розвиток інституту соціального захисту // Зб. наук. праць "Правове регулювання економіки". – 2002. – № 3. – С. 230–238.

УДК 331.25

ЛІЩИНСЬКА О.С., студентка 3 курсу

Науковий керівник – КУЗЬМЕНКО Я.П., асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ НЕДЕРЖАВНОГО ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Недержавне пенсійне забезпечення – це складова частина системи пенсійного забезпечення, що ґрунтується на засадах добровільної участі фізичних та юридичних осіб у формуванні пенсійних накопичень, додаткових до загальнообов'язкового державного пенсійного страхування [1].

По-перше це можливість для пенсіонера отримувати додаткову пенсію, при чому розмір якої залежить від самого пенсіонера. Оскільки при укладенні пенсійного

контракту визначаються розмір та порядок внесення пенсійних внесків, відповідно до умов обраних пенсійних схем.

Також перевагою є те що пенсіонер може в будь-який момент дізнатися, скільки він уже накопичив коштів. Інформація про суму накопичених пенсійних коштів, належних кожному учаснику фонду, відображається на індивідуальному пенсійному рахунку учасника фонду, який ведеться в системі персоніфікованого обліку [3].

Інша перевага – захищеність майбутньої пенсії. Всі накопичення є власністю вкладника (або його спадкоємців). Він може в будь-який час перевести гроші в інший пенсійний фонд, страхову компанію або банк. Держава висуває жорсткі вимоги і до самого недержавного пенсійного фонду, і до компанії, яка управляє пенсійними активами. Такий контроль виключає шахрайство і гарантує збереження майбутньої пенсії [2].

Також позитивним фактором є те що внески в недержавний пенсійний фонд звільняються від оподаткування аж до настання пенсійного віку вкладника.

Проте є і недоліки недержавного пенсійного забезпечення. Зокрема: отримати гроші з недержавного пенсійного фонду до настання передбаченого пенсійного віку буде дуже проблематично. На руки вкладника всю накопичену суму видають лише у випадку критичного стану його здоров'я або ж якщо пенсіонер виїжджає на постійне місце проживання за кордон [5].

Також існує ризик знецінення вкладених коштів.

Негативним є те що роль вкладників в управлінні активами фонду є певною мірою обмеженою. Управління активами недержавних пенсійних фондів може здійснюватися такими особами: компанією з управління активами; банком щодо активів створеного ним корпоративного пенсійного фонду у разі, якщо він не виконує функції зберігача цього фонду; Національним банком України щодо активів створеного ним корпоративного пенсійного фонду; професійним адміністратором, який отримав ліцензію на провадження діяльності з управління активами [4].

Отже, відсутність державних гарантій щодо збереження та повернення пенсійних внесків, виплат процентів інвестиційного доходу – свідчить про недосконаленість системи недержавного пенсійного забезпечення.

Список літератури

1. Закон України «Про недержавне пенсійне забезпечення» від 09.07.2003 № 1057-IV.
2. Бойко М.Д. Право соціального забезпечення України: навч. посіб. / М.Д. Бойко. – К.: Олан, 2004. – 311 с.
3. Забарний Г.Г., Баланюк Н.Ю. Розвиток недержавних пенсійних фондів та їхня діяльність на інвестиційному ринку України / Г.Г. Забарний, Н.Ю. Баланюк // Фінанси України. – 2011. – № 6. – С. 62–72.
4. Кузнєцова А.Я. Місце і роль недержавних пенсійних фондів на фондовому ринку України / А.Я. Кузнєцова // Вісн. укр. акад. банк. справи. – 2009. – № 2.
5. Право соціального забезпечення: підруч. для студ. вищ. навч. закл. / [Пилипенко П.Д., Бурак В.Я., Синчук С.М. та ін.] // За ред. П.Д. Пилипенка. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К.: Видав. Дім "Ін Юре", 2008. – 504 с.

УДК 349.2:331(094.4)

ФЕЩЕНКО С.М., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **ЛОМАКІНА І.Ю.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

svetalych77@yandex.ua

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ТРУДОВОГО КОДЕКСУ 1971 р. ТА КОДЕКСУ ЗАКОНІВ ПРО ПРАЦЮ 2013 р.

Зараз в Україні діє Кодекс Законів про працю, затверджений Законом УРСР від 10 грудня 1971 року, який зазнав суттєвих змін ще за часів радянської влади, а докорінно був змінений в незалежній Україні.

Проект такого закону – це проект Трудового кодексу України. Він неодноразово обговорювався Верховною Радою України, доповнювався і вдосконалювався, але дотепер ще не визнаний таким, що відповідає всім вимогам сьогодення.

Перш за все, слід зазначити, що проект Трудового кодексу України більш детально регламентує трудові відносини. Якщо в чинному Кодексі законів про працю України близько 300 статей, то в проекті Трудового кодексу їх 445. Причому статті проекту Трудового кодексу більш детально регламентують ті чи інші трудові відносини та є значно більшими за обсягом.

Проект Трудового кодексу відрізняється від Кодексу законів про працю України не тільки за кількісними характеристиками, а й якістю – в ньому застосовуються більш доцільні терміни. Наприклад, термін "Власник або уповноважений ним орган" замінений на більш короткий і доцільний термін "Роботодавець"; більш детально і точно викладені майже всі положення трудового законодавства: наприклад, центральне питання трудового права – виникнення і припинення трудових відносин – викладено у главі 3 Кодексу законів про працю України, яка має назву "Трудовий договір".

У проекті Трудового кодексу відбито ряд нових положень, які відсутні в Кодексі законів про працю України, як-то: право осіб на безоплатні послуги державної служби зайнятості (стаття 31), зміст трудового договору (стаття 39), перевірка особи під час прийняття на роботу (стаття 60) тощо. Водночас, слід зазначити, що всі нові положення в проекті Трудового кодексу викласти в цій статті неможливо – зупинемось лише на тих, які, на нашу думку, є більш суттєвими.

Проектом Трудового кодексу (стаття 269) названі конкретні заходи заохочення працівників: оголошення подяки, нагородження грамотою, виплата премії, вручення цінного подарунку тощо. У статті 144 Кодексу законів про працю України лише згадувалось, що працівники можуть бути заохочені за досягнення в роботі, конкретні заходи не називались. Цей факт став причиною того, що працівники заохочувались рідко, зникли із практики такі заохочення як подяки, нагородження грамотою, цінним подарунком.

Ряд положень, які мають місце в проекті Трудового кодексу, покращують права працівників, надають додаткові, порівняно з діючим законодавством пільги, кращі умови праці. Значна частина норм проекту Трудового кодексу викладена більш повно і конкретно, дає можливість як роботодавцю, так і працівнику чітко з'ясувати свої права і обов'язки і менше допускати помилок в практичній діяльності.

УДК 332.8(094.4)

КОРОЛЬ Г.О., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **ЛОМАКІНА І.Ю.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

anna_korol_94@mail.ru

ПРОБЛЕМНІ ТОЧКИ ЗАКОНОПРОЕКТУ НОВОГО ЖИТЛОВОГО КОДЕКСУ

Новітнє вітчизняне законодавство перебуває у постійному русі. Це проявляється, зокрема, у прийнятті цілого ряду кодексів, покликаних полегшити врегулювання правовідносин у державі. Не є винятком і проект нового Житлового кодексу України (автори подання – Азаров М.Я. та Кабінет Міністрів України), прийняття котрого має забезпечити реалізацію права громадян на житло, утримання та збереження житлового фонду, врегулювати правовідносини фізичних та юридичних осіб, органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування в галузі житлових відносин.

Чимало можна розкрити позитивних чи негативних рис цього проекту. Нововведенням проекту ЖК є створення житлового фонду соціального призначення, котрий призначається для проживання громадян, які потребують соціального захисту. Щоправда, проект не визначає, які категорії громадян матимуть право на житло із зазначеного фонду.

ЖК передбачає загальний порядок переведення житлових будинків (їх частин), квартир у нежитлові. Слід нагадати, що відповідно до чинного ЖК, таке переведення допускається тільки у виняткових випадках. Тим часом, проект не є таким категоричним, і вказує на перелік обставин та умов, за яких таке переведення допускається. Утім, як чинний ЖК, так і його проект не конкретизують порядок переведення, а користуються відсилковою нормою.

Примусове виселення тепер дозволене (стаття 167), поки що тільки у випадку, якщо Ваш будинок йде під знесення чи реконструкцію. Чи дадуть Вам квартиру у своєму мікрорайоні? Чи будуть якісь санкції, якщо умови реконструкції порушать? На усі ці питання в проекті Житлового кодексу ніхто відповіді не знайде. Проект Кодексу не гарантує права власників житла після відселення. Нині 84% квартир в Україні приватизовано. У статті 166 йде мова тільки про наймачів (орендарів), тобто людей, які отримали ордер, але не приватизували житло. Їм гарантується компенсація у вигляді квартири з такою ж кількістю кімнат і з не меншою площею. Але більшість киян (і мешканців інших великих міст) вже давно є власниками. Вони таким чином опиняються поза законом.

У будинок, під'їзд чи квартиру без дозволу завжди матимуть право навідуватись представники Держжитлокомунінспекції (стаття 174). Цю норму потрібно узгодити із правом на приватну власність. Як мінімум треба встановити чіткий перелік порушень, після яких інспектор може раптово до Вас завітати. Інакше матимемо якусь надзвичайну службу, яка наділена більшими повноваженнями, ніж міліція та СБУ.

Прийняття поданого проекту Житлового Кодексу навряд чи зможе врегулювати житлові правовідносини і потребує більш ніж доврегулювання.

УДК 347.211:001.894

МАКАРЕНКО Ю.Л., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **ПАХОМОВА А.О.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Ulia7k@meta.ua

ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА НАУКОВЕ ВІДКРИТТЯ

Наука, техніка, виробництво – три органічно пов'язаних ланки, що утворюють шлях від наукового відкриття і винаходу до їхнього використання.

Однозначного тлумачення поняття «наукове відкриття» в енциклопедіях і довідниках світу немає, хоча загалом під відкриттям розуміється нова істина, встановлена в процесі дослідження.

Науковим відкриттям є встановлення об'єктивно існуючих закономірностей, властивостей та явищ матеріального світу. Отже об'єктами наукових відкриттів є закономірності, властивості та явища матеріального світу. Кожен із названих об'єктів в більшості випадків може стати окремим науковим відкриттям. Проте, закономірність, властивість чи явище можуть бути визнані відкриттям лише за умови, що зазначені закономірності, властивості чи явища не були відомі раніше, вони виявлені вперше в світі. Наукове відкриття повинно мати світову новизну.

Закономірність як об'єкт наукового відкриття – це прояв дії об'єктивного закону. В природі вона існувала, існує і буде існувати завжди, а об'єктом відкриття стає лише тоді, коли про існування цієї закономірності людина дізналася, встановила чи виявила її будь-яким чином. Ця закономірність стає об'єктом наукового відкриття з моменту, коли вона вперше була сформульована.

Основними ознаками відкриття є світова новизна, достовірність (доведеність) і фундаментальність (докорінні зміни в рівні пізнання). Відкриттям визнається не будь-яке розв'язання наукового завдання, а таке, що вносить докорінні зміни в рівень пізнання.

Природа наукових відкриття така, що не дає підстав для встановлення на нього будь-якого монопольного права. Проте, автор відкриття все ж має право авторства на нього. Автор має право на пріоритет, який є водночас і державним пріоритетом, що засвідчує рівень науки країни.

Основним немайновим правом автора наукового відкриття є можливість надання науковому відкриттю свого ім'я або спеціальної назви. Право на наукове відкриття засвідчується дипломом та охороняється у порядку, встановленому законом.

Захист права інтелектуальної власності на наукове відкриття здійснюється цивільно-правовими засобами захисту в судовому порядку. Порушення права інтелектуальної власності на наукове відкриття може виражатися в оспорюванні авторства, у визнанні авторства окремих осіб тощо.

УДК 347.211(049.2):004.738.5

ГЕРАЩЕНКО О.В., студент 4 курсу

Науковий керівник – **ПАХОМОВА А.О.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Vladgerashhenko@yandex.ru

ЗАХИСТ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В ІНТЕРНЕТІ

Сучасні наука і техніка накопичили величезний масив інформаційного матеріалу, що викликало гостру потребу в прискореному зверненні знань. При цьому, як

правил, основна маса інформації являє собою чиясь інтелектуальну власність. Невпинне зростання обсягів інформації в усьому світі призводить до різкого зниження ефективності використання накопичених знань у багатьох сферах людської діяльності: науці, техніці, економіці, політиці, праві, тому, що традиційні засоби і методи обробки даних не в змозі впоратися з таким потоком інформації, що не здатні представити повну і точну картину стану питання, який викликає інтерес.

Загальна декларація прав людини 1948 р. була першим документом, в якому були закріплені основні права людини. Напевно, немає необхідності пояснювати, що їх дія не залежить від державних кордонів і є універсальним. Спочатку ця декларація була рекомендаційним актом, але в силу її широкого застосування вона стала обов'язковим документом. У ній проголошено право людини "шукати, отримувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від державних кордонів" Це право може бути обмежене законом з метою забезпечення інших прав, моралі, громадського порядку і загального добробуту.

В Інтернеті вміщено величезну кількість творів без згоди правовласників. Все частіше виникає питання про дотримання авторського права у "всесвітній павутині".

Здавалося б, що за наявності відповідних норм права проблема не повинна виникати – при розміщенні твору в Інтернеті порушується право автора дозволяти або забороняти використання шляхом передачі його для загального відома по кабелю або за допомогою аналогічних засобів.

Закони про авторські права поширюються, безумовно, і на Інтернет. Немає жодних обмежень чи спеціальних застережень про те, що в Інтернет норми авторського права діють якимось інакше. В очах закону про авторські права немає різниці – опублікована фотографія авторська робота в журналі або на веб- сайті.

Актуальне питання в рамках правового регулювання інтелектуальної власності в мережі Інтернет – відповідальність Інтернет-сервіс провайдерів за порушення авторських прав.

УДК 351.746.2(477)

МАТВІЙЧУК Г.С., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **МОХОНЬКО О.О.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

annamatv@meta.ua

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРИВАТНИХ ДЕТЕКТИВІВ В УКРАЇНІ

Поняття “детектив” – таке нове і заманливе для нашого суспільства, походить від латинського *detego* – розкриваю, викриваю. Саме цим фактично і займаються представники цієї професії. Проте Закон України “Про оперативно-розшукову діяльність” передбачає, що подібним мають право займатися лише державні структури. Отож, можна зробити висновок, що ніяких приватних детективів в Україні не існує. Насправді ж, в Україні вже багато років діють чимало приватних детективів та детективних агенцій, які здійснюють свою діяльність як юридичні контори, або приватні підприємці. А під час реєстрації у податкових органах посилаються на вітчизняний КВЕД (Класифікація видів економічної діяльності), де з 2010 року зазначено такий вид діяльності, як “проведення розслідувань”. Мають

детективи і власну Всеукраїнську асоціацію, що утворилась декілька років тому у Хмельницькому, до складу якої переважно входять колишні офіцери міліції, співробітники спецслужб, розвідники, бійці загонів спецпризначення, тобто люди, які найкраще володіють вмінням якісного надання специфічних розшукових послуг.

Отже, склалася така нелогічна ситуація, за якої через відсутність законодавчого підґрунтя приватна детективна діяльність в Україні залишається «в тіні». Проте, на думку самих детективів, на сьогодні, в Україні їх професія – одна з найбільш затребуваних і високооплачуваних. Сфера діяльності детективів є досить широкою, а попит на послуги, які вони надають, постійно зростає.

Серед усього спектру послуг, які надають приватні детективи в Україні, виділяють: розшук осіб, зниклих безвісти, боржників, шахраїв; виявлення фактів подружньої невірності; зовнішній контроль за особою; розслідування злочинів; пошук свідків; пошук викраденого автомобіля; допомога батькам у контролі за дітьми; збір інформації про юридичних осіб; конкурентна розвідка.

У 2008, 2010, 2011 роках на розгляд до Верховної Ради України вносився законопроект «Про приватну детективну (розшукову) діяльність», але щоразу він не набував підтримки та відкликався. Хоча узаконення діяльності приватних детективів є важливим питанням, що потребує законодавчого врегулювання.

Зазначимо, що у згаданому законопроекті поряд з визначенням детективної діяльності і детектива як суб'єкта такої діяльності, також встановлюється та визначається порядок співробітництва між правоохоронними органами та приватними детективними агентствами. Така співпраця, вважаємо, матиме лише позитивний вплив на діяльність правоохоронних органів, адже це надасть можливість зменшення процесуальних заходів та скорочення строків розслідування. Також узаконення детективної діяльності надасть змогу усунути фактичну монополію державної правоохоронної системи.

Таким чином, детективна діяльність є важливою та невід'ємною складовою цілісної системи сучасної розшукової діяльності в більшості країн світу. Зважаючи на позитивний міжнародний досвід (серед якого є і досвід країн близького зарубіжжя – Росії, Литви, Словаччини), вважаємо, що законодавче закріплення і без того існуючої на території нашої держави детективної діяльності є наступним позитивним і прогресивним кроком у реформуванні вітчизняного судочинства.

УДК 343.98

МОГИЛЕНКО В.М., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **СОКИРИНСЬКА О.А.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ТАТУЮВАННЯ, ЯК ОДИН З ЕЛЕМЕНТІВ РОЗВ'ЯЗАННЯ ІДЕНТИФІКУЮЧИХ ЗАВДАНЬ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ГАБІТОЛОГІЇ

Для потреб боротьби зі злочинністю здавна використовують ознаки зовнішності людини. Наукові методи і засоби роботи з інформацією про зовнішній вигляд людини започатковані й стали надбанням практики у 80-х роках ХІХ ст. Зокрема, у 1885 р. французький криміналіст Альфонс Бертільон запропонував спеціальну

систему опису ознак зовнішності, назвавши її словесним портретом [2]. Розвиток цього та інших методів і засобів певним чином сприяв становленню криміналістики як науки.

Натепер існує досить розвинена галузь криміналістичної техніки, яка, проте, називається по-різному, але мета спільна – дослідження питань роботи з інформацією про зовнішні ознаки людини в інтересах правосуддя.

Криміналістична габітологія як галузь криміналістичної техніки – це система теоретичних положень про зовнішній вигляд людини, його матеріальні та ідеальні відображення й базовані на них техніко-криміналістичні методи, прийоми, засоби збирання, дослідження та використання даних про ознаки зовнішності з метою розкриття і розслідування злочинів. Термін габітологія (а в деяких джерелах габітоскопія) походить від *habitus* (лат.) – зовнішній вигляд, зовнішність та вже відомих грецьких *logos, skopeo* [3].

Ознаки зовнішності умовно доцільно поділити на групи, що сприяє конкретизації сприйняття зовнішності людини, а також точнішому і всесторонньому опису зовнішності (Є.П. Іщенко). До таких відносять: загальні – найбільш великі, помітні; окремі – деталі загальних ознак; постійні – властиві людині зі дня народження і протягом всього її життя; тимчасові – що можуть виникати і зникати (волосяний покрив, бородавки, зуби та ін.); необхідні – обов'язково властиві людям певної групи (волосяний покрив на обличчі у чоловіків); випадкові. Виокремлюють також природні – властиві людині від народження або такі що з'являються з віком (зморшки) та штучні – що з'являються як результат свідомої або мимовільної зміни людиною своєї зовнішності; патологічні – викликані порушенням нормальної будови елементів зовнішності унаслідок захворювання [6].

З огляду на розв'язання ідентифікаційних завдань щодо ототожнення особи людини, яка вчинила злочин або безвісно зникла, її особливі прикмети, до яких належить і татуювання, є найбільш цінними та інформативними з-поміж інших ознак зовнішності людини. За допомогою криміналістичного дослідження змісту татуювань можна отримати також певну інформацію про властивості особи її носія.

Одним із перших на поширення татуювань серед злочинців звернув увагу італійський лікар-психіатр Ч. Ломброзо (1835–1890), котрий вважав татуювання проявом атавізму й ознакою морально низько розвинених, неповноцінних людей. На його думку, татуювання у злочинців тісно пов'язане з розумовими здібностями носіїв, здебільшого природжених злочинців і повій. Ч. Ломброзо навів типову фразу засуджених про татуювання: "Татуювання для нас як фрак з орденами; чим більше татуюваний, тим більшим авторитетом користуєшся серед приятелів, тоді ж як нетатуюваний, навпаки, не має впливу" [5]. Ю. Дубягін називає кримінальне татуювання "наочним хронічним тавром судимості", а явище татуювання відносить до формування злочинних типів особистості в місцях позбавлення волі. До того ж, він звертає увагу на сувору біографічність татуювань, їх відповідність даним особової справи засудженого й зазначає наявність кореляційного зв'язку між зображенням татуювання, яке обирає засуджений, з психологією його особистості [1].

Особливого значення ця інформація набуває при обранні правильної тактики розслідування за допомогою прогнозування можливої поведінки особи під час виконання слідчих дій. Татуювання надає важливу інформацію про певні психологічні та психічні особливості особи, тому знання його змісту має виняткове значення для слідчого, бо сприяє встановленню психологічного контакту під час допитів підозрюваних (обвинувачуваних) і виконання інших слідчих дій.

Отримати криміналістичне значущу інформацію про особу носія татуювання з його малюнка можна лише за допомогою дешифрування, тобто визначення його смислового навантаження. З цією метою можна використовувати альбом-довідник татуювань А. Бронникова, довідковий посібник В. Бурика та В. Пилипчука, книгу-альбом А. Капітанського та В. Литвина [7].

Список літератури

1. Криміналістика: [підруч.] / [Біленчук П.Д., Лисиченко В.К., Клименко Н.І. та ін.]: / За ред. П.Д. Біленчука. – 2-е вид., випр. і допов. – К.: Атіка, 2001. – 544 с.
2. Криміналістика: [підруч]. – К.: Ін Юре, 2004. – 372 с.
3. Криміналістика: [підруч]. – К., 1998. – 344 с.
4. Криміналістика: [підруч. для студ. юрид. спец. вищ. закл. освіти] / За ред. В.Ю. Шепітька. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К.: Концерн «Видавничий дім» Ін Юре, 2004. – 728 с.
5. Салтевський М.В. Криміналістика / М.В. Салтевський. – К.: Кондор, 2005. – С. 388–389.
6. Скригонюк М.І. Криміналістика: [підруч.] / М.І. Скригонюк. – К.: Атіка, 2005. – 496 с.
7. Федченко В.І. Груповий метод розслідування кримінальних справ / В.І. Федченко // Право України. – 2003. – № 1. – С. 51.

УДК 347.61/.68(38)

ЦВІРКУН А.А., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **РОСАВИЦЬКИЙ О.О.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

СІМЕЙНЕ ТА СПАДКОВЕ ПРАВО АФІН

Стародавні Афіни були потужним містом-полісом, важливим просвітницьким центром. Тут народились Сократ, Перикл, Софокл; Платон започаткував «академію», а Арістотель – ліцей. Афіни – колыска Західної цивілізації, батьківщина світової демократії. Основним джерелом афінського права під час розвитку демократії був закон.

За влучним висловом Енгельса, дружина була для афінян, крім дітонородження, не більше ніж старша служниця.

Афінська жінка не мала ані політичних, ані громадянських прав. Її долею було домашнє господарство, і стіни дома обмежували доступний їй світ. Жінка була позбавлена права здійснювати від свого імені юридичні акти, зокрема і такі, як укладення шлюбного договору. Цим займався її батько, а за відсутності батька – старший брат. Законним представником інтересів заміжньої жінки був її чоловік.

Саме розлучення для чоловіка порівняно легко можна здійснити: вистачило б закликати свідків і дати «розвідну» дружині. Якщо причиною розлучення була упереджена поведінка дружини, чоловік мав повернути їй придане.

В Афінах був звичай укладання шлюбів між кривними родичами. Шлюб між дядьком і племінницею був звичайним явищем.

Для чоловіка не вважалось чимось незвичайним мати коханок, але не тільки рабинь, а й гетер. У багатих будинках містились справжні гареми.

Вбивство і продаж дітей, що дозволялось законом в досолонівські часи, були заборонені, але зате батько отримав право позбавляти дітей спадщини. Підставою для позбавлення спадщини синів міг слугувати будь-який прояв неповаги до батька; під цим розумілось і порушення батьківської волі.

За наявності синів дочка, за афінським правом, спадкоємницею не була. Якщо не було заповіту, спадкова маса розподілялася порівну між синами.

Якщо синів не було, найближчими спадкоємцями ставали доньки. При цьому заповідач чинив зазвичай так: він вказував у заповіті особу, якій слід було передати майно, за умови, що ця особа одружиться з дочкою-спадкоємицею; якщо було кілька дочок, ставилася ще й додаткова умова: він повинен був видати їх усіх заміж, давши кожній придане, зазначене у заповіті.

Коли залишалася донька-спадкоємиця, а заповіту не було, держава сама в особі архонта брала на себе обов'язки опікуна. При цьому право зобов'язувало спадкоємицю вийти заміж за найближчого родича, а якщо їх було кілька і всі вони домагалися її руки, архонт повинен був віддати перевагу старшому.

Отже, як ми бачимо, права жінки в Афінах дуже обмежувались, до неї ставились як до служниці, головний обов'язок якої – це дітонародження.

УДК 340.15(354)

СВАТКО Н.С., СЕМЕНЮК В.М., студентки 1 курсу
Науковий керівник – **РОСАВИЦЬКИЙ О.О.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

ЗАКОНИ ХАММУРАПІ

Вивчення стародавніх законів на сьогоднішній день не втратило своєї актуальності, одним з яких і є кодекс Хаммурапі, створений близько 1780 року до н.е. за наказом вавилонського царя.

Збірка законів складається із прологу, 282 законів і епілогу. У законах Хаммурапі регулюються цивільні, зобов'язальні, трудові, шлюбно-сімейні, кримінальні та кримінально-процесуальні відносини. Цей збірник не має чіткої системи викладу матеріалу, проте певна внутрішня система у кодексі простежується:

- ст. 1–5 – суд та судочинство; спрямовані проти сваволі та тяганини у судах, встановлюється відповідальність недобросовісних суддів;
- ст. 6–126 – питання власності, її захист, встановлюється покарання за посягання на неї;
- ст. 127–195 – шлюб, сім'я, спадкування. Розглядаються питання про форми й умови укладання шлюбу, можливі умови багатоженства, розлучення, майнові та особисті відносини подружжя, передбачені різні злочини проти сім'ї, врегульовуються питання спадкування майна померлих;
- ст. 196–214 – злочини проти особи, її життя, честі і гідності;
- ст. 215–282 – норми щодо праці.

Аналізуючи Закони Хаммурапі можна дійти висновку, що суспільство Стародавнього Сходу мало становий характер, і окреслює досить строкату картину професійного поділу суспільства. Закони передбачають сувору систему покарань: практично будь-яка крадіжка карається смертною карою.

УДК 340.15:321.17(35)

МЕДВЕДЧУК А.П., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **РОСАВИЦЬКИЙ О.О.**, асистент

nasty.medvedchuk@mail.ru

ФЕОДАЛІЗМ СЕРЕДНЬОВІЧНОГО СХОДУ

Початок створення державної організації турецького народу припадає на X–XI ст., коли на базі племінних об'єднань тюрок-огузів (сельджуків) було створено Сельджукський султанат – раннє державне утворення, що зберегло риси військово-кочового об'єднання.

За часів правління султана Орхане (1324–1359 рр.) у державі, що утворювалася, стала складатися нова політико-адміністративна організація, яка була представлена феодалною бюрократією. У правління Баязида I Блискавичного (1389–1402 рр.) Османська держава стала найважливішим суб'єктом міжнародних справ і політики на Чорному і Середземному морі. З кінця XVII ст. Османська імперія, залишаючись найбільшою державою, вступила в тривалу смугу кризи, внутрішніх чвар і військових невдач. Поразка у війні з коаліцією європейських держав (1699 р.) призвела до часткового поділу імперії. Османська імперія прийняла вигляд абсолютної монархії. Своєрідні риси турецького абсолютизму визначалися особливостями військової системи, а також традиційною східною організацією державної адміністрації.

Влада султана (офіційно він іменувався падишахом) була політичною і юридичною основою держави. Турецька монархія дотримувалася принципу родової спадщини трону по чоловічій лінії. До XVII ст. правилом був перехід трону від батька до сина. Центральна адміністрація імперії склалася в основному в середині XVI ст. Головною особою був великий візир, який вважався як би світським державним заступником султана. При султані існував і дорадчий орган – найвища рада з членів дивану, міністрів палацу, вищих воєноначальників і, обов'язково, намісників окремих областей.

Духовно-релігійну частину державних справ очолював шейх-уль-іслам. Він очолював весь стан улемів (мусульманських священнослужителів, куди також відносились судді – кадї, богослови і правознавці – муфтії, викладачі духовних училищ тощо). Особливі військово-феодалні риси турецької державності, майже абсолютний характер влади султана зробили Османську імперію в очах істориків і політичних письменників Заходу, поч. з XVII–XVIII ст., прикладом держави з деспотичним режимом, де життя, майно й особиста гідність підданих не були нічого варті в очах свавільно діючої військово-адміністративної машини. До другої пол. XIX ст. Османська імперія, втративши свою колишню могутність, лишилася значної частини своїх територій і почала перетворюватися в унітарну державу, в якій стали зароджуватися буржуазні відносини з властивими їм окремими елементами державності.

Отже Османська імперія стала яскравим прикладом вкрай замілітаризованої держави. Вдалі військові походи та монополія на торгівельні шляхи між Сходом і Заходом дали можливість туркам розбудувати велику імперію. Однак постійні перемоги у військових походах привчили турків жити чужою працею. Етнічні турки майже перестали працювати. Саме це, а також неспроможність влади

приспосуватись до змін в світі призвели до занепаду Османської імперії. Держава яка була однією з головних фігур на міжнародній арені, стала другорядною і перестала впливати на хід справ у світі.

УДК 347.961

ТКАЧЕНКО І.В., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **МЕЛЬНИК О.Г.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

irina_t96@gmail.com

ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО НАПISУ НОТАРІУСА

Для вчинення виконавчого напису необхідно здійснити перевірку наявності певних умов, за яких може бути вчинена певна нотаріальна дія.

Першою умовою є перевірка нотаріусом факту: чи входить в Перелік безспірних заборгованостей заборгованість, відносно якої треба вчинити виконавчий напис. Наявність цієї умови перевіряється через ознайомлення та звірення зі змістом названого Переліку.

Друга умова стосується перевірки пред'явлення всіх необхідних для вчинення виконавчого напису документів, які підтверджують наявність зобов'язання та його безспірність. Встановлення цієї умови також відбувається через ознайомлення зі змістом Переліку, де в кожному розділі після найменування вказуються документи, які необхідно пред'явити для вчинення виконавчого напису по кожній заборгованості.

Третя умова стосується перевірки того, чи немає спору щодо наявності чи змісту зобов'язання або іншої відповідальності між стягувачем і боржником.

Ця умова перевіряється на підставі представлених документів, що вказані в Переліку і які підтверджують існування зобов'язання та безспірність заборгованості. За наявності спору між сторонами нотаріус відмовляє у вчиненні виконавчого напису та роз'яснює порядок стягнення заборгованості у судовому порядку.

Дані про наявність спору можуть бути вказані і в представлених документах.

Четвертою умовою є звернення до нотаріуса за вчиненням виконавчого напису в установлені законом строки.

За загальним правилом виконавчий напис можна вчинити, якщо від дня виникнення права вимоги минуло не більше трьох років, а у відносинах між підприємствами, установами та організаціями – не більше одного року.

Якщо для вимоги, за якою вчиняється виконавчий напис, встановлено законом інший строк, то виконавчий напис вчиняється в межах цього строку.

Окремо треба зупинитись на умовах, яких слід дотримуватись для вчинення виконавчих написів на чеках. Крім названих вище загальних умов, вимагається перевірка ще певних специфічних.

По-перше, вчинення виконавчих написів на чеках можливе лише на прохання чекодержателя.

По-друге, необхідний напис Платника щодо того, що чек був пред'явлений до оплати із зазначенням дати пред'явлення, але в указаний строк не був оплачений.

По-третє, потрібно перевірити своєчасність пред'явлення чека до платежу. Нотаріус приймає для пред'явлення до платежу чеки, подані після закінчення десяти днів, а іноземні чеки – після закінчення шести місяців з дня видачі чеку, але не пізніше 12-ї години наступного після цього строку дня (ст. 93 Закону України "Про нотаріат").

Вчиняти виконавчі написи вправі державні нотаріальні контори і приватні нотаріуси. Посадові особи виконкомів місцевих Рад на сьогодні такого права не мають.

УДК 347.961.8(477)

БУШУЄВА Т.К., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **МЕЛЬНИК О.Г.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

tanyabushuyeva@gmail.com

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ НОТАРІАТУ В УКРАЇНІ

Реформування нотаріату в Україні на пострадянському просторі розпочалося із прийняттям у 1993 р. Закону України «Про нотаріат».

Нотаріус є природним захисником прав людини і особи, оскільки надає незалежну і неупереджену юридичну допомогу на основі рівності, законності і справедливості, попереджаючи виникнення правових конфліктів у сфері цивільного обороту.

Нотаріат в Україні відіграє значну роль у здійсненні правозахисної та правоохоронної функцій. Захист прав та законних інтересів громадян і юридичних осіб, запобігання правопорушенням – основні завдання нотаріату, авторитет і значення якого невпинно підвищується в нинішніх умовах реформування соціально-економічних відносин.

У зв'язку з невизначеністю статусу нотаріальних органів, необхідністю встановлення критеріїв для оптимального забезпечення населення нотаріальними послугами, відсутністю правової бази та законодавчо закріплених морально-етичних та професійних правил поведінки у нотаріальній діяльності, неврегульованості пенсійного, соціального забезпечення нотаріусів в Україні та системи оподаткування їх доходів та інших факторів Міністерство юстиції України наказом від 24.12.2010 р. №3290/5 затвердило Концепцію реформування органів нотаріату в Україні.

Серед першочергових завдань, які ставить перед собою Концепція, є:

1) розробка та прийняття Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, посадовими особами виконавчих комітетів органів місцевого самоврядування, консульськими установами;

2) вжиття заходів щодо зменшення кількості підзаконних нормативно-правових актів, які регулюють питання діловодства, архівної справи, ведення реєстрів для реєстрації нотаріальних дій та їх узгодженості;

3) визначення критеріїв для оптимального забезпечення населення нотаріальними послугами;

4) розроблення та затвердження Порядку підвищення кваліфікації кадрів, які працюють у сфері нотаріату;

5) вжиття заходів щодо створення галузевого нотаріального архіву при Міністерстві юстиції України.

Отже, для забезпечення належної реалізації концепції встановився перехідний період, упродовж якого буде відбуватися поступовий перехід до єдиного нотаріату, і на сьогодні це питання є нагальним.

УДК 342.8-044.3(477)

ЩЕРБІНСЬКА І.О., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **БУРЛАКА С.І.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

Одне з центральних місць в утвердженні демократичної української держави, підвищенні ролі виборних органів управління в суспільно-політичному житті займають вибори.

Для того, щоб вибори виконували свою функцію формування первинних органів влади, потрібно визначити таку виборчу систему, яка зможе забезпечити справжнє волевиявлення народу, максимально широке представництво інтересів виборців, законність та суспільну злагоду.

В даній роботі проаналізовано типи виборчих систем, а також ефективність вітчизняної виборчої системи на виборах Президента України, Верховної Ради України, органів місцевого самоврядування. Здійснений аналіз недоліків існуючого формату виборчої системи, а також запропоновані напрямки його подальшого вдосконалення з метою підвищення ролі виборних органів в суспільно-політичному житті держави.

Виборчі кампанії показали, що пропорційна система з жорсткими списками, на основі якої повністю або частково формувалися в останній період український парламент та ради місцевих депутатів дискредитувала себе. Багато недоліків мала й мажоритарна система абсолютної та відносної більшості, яка використовувалась в Україні раніше. Саме тому внесення змін до виборчого законодавства є однією з нагальних державних проблем, яку потрібно вирішувати вже зараз.

Аналізуючи проблеми пошуку оптимальної виборчої системи до органів державної влади в Україні можна зробити висновки, що:

- Органи місцевого самоврядування доцільніше обирати виключно на мажоритарній основі;

- Парламент потрібно обирати за пропорційною системою з відкритими списками в кожному регіоні;

- Президент України має обиратися за мажоритарною системою абсолютної більшості.

УДК 619:611

МАРТИНЕНКО Д.В., студент 2 курсу

Науковий керівник – **БУРЛАКА С.І.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Rayplusone@hotmail.com

КОНСТИТУЦІЙНІ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ: НАЦІОНАЛЬНИЙ ТА МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Конституційна реформа в Україні розпочалася одразу з проголошенням Декларації про державний суверенітет та Акта проголошення незалежності України. Цей процес завершився ухваленням Конституції України 28 червня 1996 року, згідно з якою Україна ставала президентсько-парламентською республікою, в якій Президент фактично та юридично наділений широким колом повноважень.

Проте, невдовзі після її прийняття стало зрозуміло, що такі повноваження Президента є недостатньо збалансованими відносно інших гілок влади. Для вирішення гострої політичної кризи в ході президентських виборів 2004 року різні політичні сили досягли компромісу і ухвалили Закон «Про внесення змін до Конституції України» від 08.12.04, згідно з яким Україна ставала парламентсько-президентською республікою. Це передбачало зменшення обсягу повноважень Президента та розширення повноважень Верховної Ради України, перш за все, при формуванні виконавчих органів влади.

Однак, баланс розподілу владних повноважень знову було порушено, коли держава на основі висновків Конституційного Суду України від 01.10.10 повернулася до Конституції 1996 року.

Політична криза кінця 2013 – початку 2014 років виявила несприйняття суспільством цього рішення. Україна знову опинилась перед необхідністю конституційного реформування з врахуванням уже набутого національного та міжнародного досвіду.

Отже, конституційний процес в Україні, з одного боку послідовний, історично обумовлений процес формування українського конституціоналізму, а з другого боку, він не позбавлений волюнтаристичного впливу окремих осіб та політичних груп.

Триваючий процес конституційного реформування визначає актуальність обраної теми.

УДК 343.431

КОЛОМІЄЦЬ Т.О., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **БРОВКО Н.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Tetyanochka-K@ukr.net

ТОРГІВЛЯ ЛЮДЬМИ ЯК ПОСЯГАННЯ НА ОСОБИСТІ (ПРИРОДНІ) ПРАВА

Правова держава і у теорії, і на практиці має характеристики, без яких цивілізоване суспільство не може існувати. Права людини і правова держава є нероздільними. Верховенство, пріоритет прав людини є не лише якісною характеристикою правової держави, а й метою її діяльності. У наші дні часто порушуються права людини. Актуальність теми полягає у тому, що розгляд цього питання дуже важливий для нашої держави у цей час, особливо напередодні вступу

до Євросоюзу. Розглядати і досліджувати його варто для того, щоб усвідомлювати реальний стан безпеки для тих, хто виїжджає з країни та зазнає посягань на життя, честь та гідність своєї особи.

Досліджувалась проблема торгівлі людьми та можливі способи захисту громадян.

Основні результати: формування власної думки та пропозицій можливих шляхів вирішення цієї проблеми; досліджено питання нелегального вивозу (виїзду) людей та зазначено методи боротьби державних органів з ними. Також віднайдено заходи техніки безпеки під час виїзду до інших країн з метою працевлаштування.

У доповіді буде розглянуто стадії процесу торгівлі людьми; статті конституції, що гарантують основні права людини та громадянина; проаналізовано акти зарубіжних країн, що гарантують забезпечення цих прав; техніку безпеки у разі виїзду з країни з метою працевлаштування. Висвітлено боротьбу з торгівлею людьми на національному рівні та переслідування торговців живим товаром і особливості реабілітації потерпілих від торгівлі людьми.

Ця проблема є наочною і здавалося б відома кожному, але знову і знову знаходяться потерпілі, отже, для попередження та її викорінення варто постійно згадувати про актуальні проблеми держави та суспільства і шукати можливі шляхи їх подолання.

УДК 343.412(477)

ПАСТУШЕНКО І.В., студент 2 курсу

Науковий керівник – **БРОВКО Н.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

allenkyn@gmail.com

ПОРУШЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

На сьогодні в Україні відбуваються події які є визначними для нашої держави в майбутньому. Початок цим подіям дало свавілля влади і масові порушення прав і свобод людини і громадянина в Україні. Саме через таку високу актуальність даної проблеми на сьогодні я і обрав її як тему для своєї доповіді. Зараз Українська держава стоїть на порозі змін: влади, законодавства, хоче вступити до Євросоюзу. Тож саме сьогодні важливо як ніколи розглянути питання порушення прав і свобод людини і громадянина щоб не допустити старих помилок в оновленій державі.

Об'єктом моєї роботи будуть порушення прав і свобод людини і громадянина так як це тема моєї курсової роботи, а предметом - види порушень прав і свобод людини і громадянина, міжнародні договори і шляхи подолання цих порушень в Україні.

Результатом доповіді стало: дослідження проблеми порушення прав і свобод людини і громадянина, формування власного погляду на вирішення цієї проблеми в Україні.

У виступі порушуються наступні питання: Поняття прав і свобод людини та громадянина; Основна класифікація конституційних прав і свобод; Гарантії прав і свобод людини та громадянина; Міжнародні договори України, які захищають права і свободи людини і громадянина; Порушення прав і свобод людини та громадянина в Україні; Рабство і работоргівля, експлуатація жінок в сфері секс-бізнесу; Тортури; Порушення права на безоплатну медичну допомогу; Шляхи подолання протиправних посягань на права та свободи людини і громадянина в Україні; Свавілля державних органів; політичні репресії; інститут омбудсмена.

Висновком цієї роботи є розуміння того що проблема порушення прав і свобод людини і громадянина в Україні на сьогодні є як ніколи реальною, і є шляхи боротьби з цією проблемою.

УДК 340(485)

ШЕВЧЕНКО В.А., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ ШВЕЦІЇ

Швеція належить до самостійної скандинавської ("північної") правової родини, що займає за рядом своїх рис проміжне місце між романо-германською і англо-американською системами.

Основи сучасної правової системи Швеції були закладені Законом Шведської держави (королівства) 1734 р.

З кінця XVII в. велася підготовка реформи всієї системи шведського законодавства, для чого була створена королівська комісія із провідних юристів. Цей найважливіший для історії законодавства скандинавських країн документ з'явився в результаті розвитку, насамперед, шведського і частково фінського права. У деяких його положеннях, особливо цивілістичних, позначився вплив римського права. Власне кажучи, це був збір законів, що охоплюють основні галузі права і включають 9 розділів. 7 з них були присвячені питанням матеріального права. 2 розділи регулювали процесуальні питання – процедуру судового розгляду цивільних і кримінальних справ, а також виконання судових рішень.

Спроби створення нового зводу законів, що замінив би собою Закон 1734 р., почалися лише на початку XIX ст. після конституційних змін 1809 р., але ні до чого не призвели і довгий час не відновлювалися. До теперішнього часу більшість первісна виданих норм Закону 1734 р. замінено більш пізніми законодавчими положеннями, а всі найважливіші галузі права регулюються або кодексами, або великими актами, виданими в XX ст.

Одним із джерел права у Швеції є звичай, насамперед у сфері торговельного права. Судові прецеденти також нерідко використовуються як джерела права.

УДК 342.3

БЕБКО О.В., студент 1 курсу

Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

bebkooleg@yandex.ru

ФОРМА ДЕРЖАВИ: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ЕЛЕМЕНТІВ

Кожна держава характеризується певною формою, тобто зовнішнім вираженням процесу організації та здійснення державної влади. Форма держави є складним соціальним явищем, що дає можливість визначити характер існування і напрямки розвитку держави, властивості її устрою, правління та режиму.

Отже, форма держави є складним соціальним явищем, що дає змогу визначити, як і в яких напрямках існує та розвивається держава.

При цьому вирішальний вплив на неї здійснюють як сутність, так і історичний тип держави. Традиційно під формою держави розуміють порядок (спосіб) організації і здійснення державної влади в країні, взяту в єдності взаємозалежних трьох елементів: форми державного правління, форми державного устрою, форми державного режиму.

Усі елементи форми держави тісно пов'язані між собою: будь-яка зміна державного режиму призводить до зміни форми держави і, навпаки, зміна форми державного устрою та правління держави сприяє зміні державного режиму. Форма держави не є раз і назавжди встановленою, вона постійно змінюється і розвивається.

Також постійно змінюється і розвивається і уявлення про неї. У юридичній літературі не існує єдиного підходу щодо визначення поняття та змісту форми держави. Згідно з одними, зміст форми держави зводиться лише до характеристики форми правління. Інші під формою держави розуміють тільки сукупність форми правління та територіальної організації влади без урахування державного режиму, оскільки він характеризує не стільки форму, скільки суть держави.

Форма держави має правове закріплення, тобто всі її елементи мають правову основу і фіксуються у законах і підзаконних актах держави.

Отже, актуальність розглянутих питань є беззаперечною.

Знання і розуміння цього правового матеріалу зміцнюють розуміння правової політики нашої держави, забезпечують знання і розуміння засобів, їх дотримання, підносять правосвідомість і культуру населення України в цілому і кожного громадянина окремо.

УДК 342.37/.511

ШКУРЕНКО А.Ю., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

ІНСТИТУТ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ В ПАРЛАМЕНТСЬКИХ МОНАРХІЯХ

Сучасна конституційно-правова доктрина розглядає главу держави в парламентських монархіях як посадову особу, яка очолює державу, володіє широкими повноваженнями. Глава держави розглядається як гарант національної єдності, який забезпечує одночасно наступність і стабільність державної влади, взаємодію різних її гілок.

Він наділений такими якостями: безвідповідальність, незмінюваність, нейтральність.

Актуальним стає питання про статус монарха, оскільки відповідальність глави держави як конституційно-правовий інститут має певні межі. Прослідковується різниця в межах відповідальності глави держави за різних форм правління. Особливий інтерес становить межа відповідальності монарха, її природа.

У конституціях більшості країн із монархічною формою правління фіксуються положення про те, що монарх не несе політичної відповідальності за свої дії як глава

держави, або як формальний глава виконавчої влади. Вважається, що він діє за порадою своїх міністрів, які і несуть відповідальність. Такий механізм відносин глави держави і уряду забезпечується вимогою контрасигнування актів монарха головою або членами уряду. Водночас проголошується недоторканність особи монарха. Це означає, що він не може бути звинувачений у порушенні норм права і є непідсудним. Недоторканність монарха виявляється і в тому, що посягання на його особу, як правило, відносять до тяжких злочинів. Отже, в остаточному підсумку все це відображає сучасне сприйняття принципу, феодального за своїм походженням, за яким “монарх не може бути неправий, і його дії не можуть бути неправомірними”.

У сучасних умовах в конституційних парламентських монархіях особа монарха є безвідповідальною.

Це впливає з його власної компетенції, а також із повноважень інших вищих органів державної влади конституційної парламентської монархії.

Так, з урахуванням правового статусу монарха, він дійсно не може бути притягнений до відповідальності, оскільки навіть його акти практично розробляються урядом країни. Можна стверджувати, що фактично за акти монарха несе відповідальність уряд, оскільки акти скріплюються саме його представниками.

ЗМІСТ

Березенко В.В. Сучасний стан та перспективи розвитку цивільного законодавства.....	3
Федорчук Ю.Ю. Законодавство і нормативні акти України щодо формування здорового способу життя.....	3
Яцюрник А.О. Становлення юридичних клінік в Україні.....	4
Федоренко О.О. Сучасні проблеми державного земельного кадастру.....	5
Бондар Н.В. Проблеми захисту гендерних прав жінок.....	6
Ковальчук Д.В. Проблеми захисту персональних даних.....	7
Чубко Я.С. Правове регулювання гривні.....	8
Кавка О.О. Права та обов'язки пацієнтів в Україні.....	9
Лященко К.М. Питання правового регулювання захисту суспільної моралі в рекламі.....	10
Криворучко І.В. Поняття соціальної безпеки та соціального захисту.....	11
Ліщинська О.С. Переваги та недоліки недержавного пенсійного забезпечення.....	13
Фещенко С.М. Порівняльний аналіз трудового кодексу 1971 р. та кодексу законів про працю 2013 р.....	15
Король Г.О. Проблемні точки законопроекту нового житлового кодексу.....	16
Макаренко Ю.Л. Право інтелектуальної власності на наукове відкриття.....	17
Герашенко О.В. Захист права інтелектуальної власності в інтернеті	17
Матвійчук Г.С. Діяльність приватних детективів в Україні.....	18
Могиленко В.М. Татування, як один з елементів розв'язання ідентифікуючих завдань криміналістичної габітології.....	19
Цвіркун А.А. Сімейне та спадкове право афін.....	21
Сватко Н.С., Семенюк В.М. Закони Хаммурапі.....	22
Медведчук А.П. Феодалізм середньовічного сходу.....	23
Ткаченко І.В. Здійснення виконавчого напису нотаріуса.....	24
Бушуєва Т.К. Реформування системи нотаріату в Україні.....	25
Щербінська І.О. Шляхи вдосконалення виборчої системи в Україні.....	26
Мартиненко Д.В. Конституційні реформи в Україні: національний та міжнародний досвід.....	27
Коломієць Т.О. Торгівля людьми як посягання на особисті (природні) права ..	27
Пастушенко І.В. Порушення прав і свобод людини і громадянина в Україні....	28
Шевченко В.А. Загальна характеристика правової системи Швеції.....	29
Бєбко О.В. Форма держави: взаємозв'язок елементів.....	29
Шкуренко А.Ю. Інститут відповідальності глави держави в парламентських монархіях.....	30